

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru, judecător Natalia Moldovanu
Dosarul nr. 2a-2450/25
(2-22050685-02-2a-10072025)

D E C I Z I E

1 octombrie 2025

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

În componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii
Grefier
Interpret

Valeriu Arhip
Diana Corlăteanu și Nicolae Ghedrovici
Gabriela Catrinesco
Diana Guzun

examinând, în ședință de judecată publică, prin intermediul videoconferinței, cererea de apel declarată de avocatul Aliona Dragomir, în interesele lui Denis Russu,

împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 4 aprilie 2025, prin care s-a respins cererea de chemare în judecată,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată, înaintată de Denis Russu către Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și cauze Speciale cu privire la defăimare, constatarea ca fiind falsă informația din comunicatul de presă, obligarea rectificării sau dezmințirii informației defăimătoare, acordarea dreptului la replică și exprimarea scuzelor, repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată,

a c o n s t a t a t:

Pretențiile reclamantului:

La 8 aprilie 2022, avocatul Aliona Dragomir, în interesele lui Denis Russu s-a adresat cu cerere de chemare în judecată către Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și cauze Speciale cu privire la defăimare, constatarea ca fiind falsă informația din comunicatul de presă, obligarea rectificării sau dezmințirii informației defăimătoare, acordarea dreptului la replică și exprimarea scuzelor, repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea cererii de chemare în judecată reprezentantul reclamantului a indicat, că în fapt, la 10 iunie 2016, prin sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău, inculpatul Denis Russu a fost recunoscut vinovat și condamnat: pe art.283 Cod penal - închisoare 14 ani; pe art.145 alin.(2) lit.a), b), d), i), j), m) Cod penal - închisoare 20 ani; pe art.27, 145 alin.(2) lit.a), b), d), g), i), j), m) Cod penal - închisoare 15 ani; pe art.361 alin.(2) lit.c) Cod penal - închisoare 3 ani. A menționat că, conform art.84 alin.(1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate i-a fost stabilit lui Denis Russu pedeapsa definitivă închisoare 25 ani, cu executarea în Penitenciarul de tip închis. Conform art.385 alin.(4) Cod procedură penală, i-a fost redusă lui Russu Denis pedeapsa cu un an pentru deținerea în arest o perioadă mai mare de 12 luni, stabilindu-i 24 ani închisoare cu executare în Penitenciar de tip închis.

A adăugat că, conform cererii de apel, înaintată de inculpatul Denis Russu a fost solicitată: admiterea cererii de apel; casarea parțială a sentinței Judecătoriei Centru, mun.Chișinău din 10 iunie 2016, cu stabilirea pedepsei în baza art.361 alin.(2) Cod penal în limitele legii penale și pronunțarea sentinței de achitare pe art.283, art.145 alin.(2), art.27- 145 alin.(2) Cod penal, din motiv că fapta a fost săvârșită de altă persoană. Astfel, conform cererii de apel suplimentar înaintată de inculpatul Denis Russu a fost solicitată: admiterea apelului suplimentar spre anexare și examinare în cauza respectivă după reluarea cercetării judecătorești; constatarea încălcării cu privire la examinarea cauzei penale în termene rezonabile prevăzute de legislația în vigoare; constatarea că termenul tragerii la răspundere penală pe art.361 alin.(2) Cod penal pe inculpatul Russu Denis a expirat, și în continuare ultimul se liberează de răspundere penală în ceea ce privește deținerea unui document de importanță deosebită; casarea integrală a sentinței Judecătoriei Centru, mun.Chișinău din 10 iunie 2016, cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatul Russu Denis să fie achitat pe faptul acuzării de comiterea infracțiunii prevăzute de art.283, art.145 alin.(2) lit.a), b), d), i), j), m), art.27, 145 alin.(2) lit.a), b), d), g), i), j) m) Cod penal, din motivul că în acțiunile acestuia nu se conțin elementele infracțiunii ce i se incriminează, infracțiunea a fost săvârșită de altă persoană, iar pe faptul acuzării de infracțiune prevăzută de art.361 alin.(2) lit.c) Cod penal, inculpatul o să fie liberat de răspundere penală din motivul expirării termenului

A susținut că, prin pledoaria avocatului Mazur Svetlana a fost solicitată: a respinge cererea de apel depusă de avocatul succesorului părții vătămate Mîrza Daniela; a respinge cererea de apel depusă de reprezentantul părții civile BC „Victoriabank” S.A., Cîrimpei Igor; a respinge apelul declarat de către procurorul în secția exercitare a urmăririi penale în cauze de criminalitate organizată și excepționale a Procuraturii Generale, Pitel Anatolie; a admite apelul depus de către inculpatul Pridorojnîi Victor; a admite cererea de apel depusă de inculpatul Russu Denis; a admite cererea de apel depusă de apărătorul Dragomir Aliona în interesele inculpatului Ișenco Veaceslav.

A notat că, conform cererii de apel, înaintată de către procurorul în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, Pitel Anatolie, susținută la examinarea cauzei la Curtea de Apel Chișinău de către procuror-șef al Procuraturii de circumscripție Chișinău, Vitalie Gavriliță și procuror al Procuraturii de circumscripție Chișinău, Cătălin Scutelnic, acuzatorul de stat a solicitat casarea parțială a sentinței instanței de fond din 10 iunie 2016 și aplicarea pedepsei în privința inculpaților Denis Russu și Oleg Timofti - închisoare pe viață într-un penitenciar de tip închis, din motivul că ultimii au săvârșit cu vinovăție fapte prejudiciabile grave și excepțional de grave prevăzute de legea penală, aplicarea pedepsei în privința inculpatului Victor Pridorojnîi - închisoare pe 23 ani, cu executarea într-un penitenciar de tip închis, aplicarea pedepsei în privința inculpatului Veaceslav Ișenco - închisoare pe 18 ani, cu executarea într-un penitenciar de tip închis.

A indicat că, la 19 august 2020 procurorul pentru misiuni speciale a Procuraturii Generale, Ruslan Toma, examinând pretensele acțiuni ilegale ale procurorilor din cadrul Procuraturii P.C.C.O.C.S. în cadrul efectuării urmăririi penale, prin ordonanța motivată l-a recunoscut pe cet. Denis Russu în calitate de parte vătămată privind faptele de divulgarea datelor cu caracter personal.

A menționat că, la 17 decembrie 2021, prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău, au fost respinse apelurile declarate de inculpatul Denis Russu, astfel, ultimul a fost

recunoscut vinovat și condamnat: se recunoaște vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art.361 alin.(1) Cod penal, cu liberarea de pedeapsă penală în legătură cu intervenirea prescripției de tragere la răspunderea penală. Lui Denis Russu - recunoscut vinovat de comiterea infracțiunilor prevăzute de art.283; 145; 27,145 alin.(2) din Cod penal, în conformitate cu prevederile art.84 alin.(1) Cod penal, aplicarea pedepsei definitive sub formă de detențiune pe viață, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

Ca urmare, la 20 decembrie 2021, la web-pagina a Procuraturii Generale a fost publicat așa-numit comunicat de presă: „Pedepse de 25 ani închisoare și detenție pe viață pentru atacatorii încasatorilor unei bănci, la intrarea unei centru comercial, la 30 mai 2014. „Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale (PCCOCS) anunță despre admiterea de către Curtea de Apel Chișinău a argumentelor procurorilor privind necesitatea înăsprii pedepsei față de atacatorii automobilului unei bănci comerciale, care sosise să încaseze banii, în fața unui centru comercial din sectorul Râșcani din Chișinău, în data de 30 mai 2014. Contestările au fost depuse în anul 2016, atunci când procurorii solicitaseră pedepse mai aspre pentru cei patru atacatori, care inițial au fost condamnați la pedepse cuprinse între 13 și 24 ani închisoare. Acum, urmare a reprezentării acuzării de stat de către Procuratura de Circumscripție Chișinău, instanța de apel a satisfăcut demersurile procurorilor, iar pedepsele inculpaților le-au fost schimbate în altele mai dure: doi bărbați au fost condamnați la detenție pe viață, inclusiv liderul grupului infracțional, iar alții doi - la 25 ani închisoare. Procurorii menționează faptul că anterior cei patru activau în cadrul unei structuri paramilitare, iar infracțiunea pentru care au fost condamnați au comis-o cu deosebită cruzime. Examinarea îndelungată a procesului a fost determinată de încercările inculpaților de a induce în eroare autoritatea judecătorească, prin negarea vinovăției lor și administrarea unor probe artificiale. Cu titlu de reamintire, comunicăm faptul că în timpul jafului au fost trase peste 40 de focuri dintr-un pistol-mitralieră, iar automobilul folosit la comiterea infracțiunii a fost abandonat și ulterior incendiat. Infracțiunea s-a soldat cu moartea șoferului automobilului atacat, rănirea a doi încasatori și un prejudiciu material de peste 1,5 milioane lei. Potrivit actului judecătoresc, cei patru sunt obligați să întoarcă pagubele provocate. Notă: Decizia instanței de apel este definitivă și executorie, însă cu drept de atac la Curtea Supremă de Justiție. Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale 20 decembrie 2021....” Avocatul Aliona, Dragomir în interesele lui Denis Russu s a nuanțat că, la 31 decembrie 2021, prin intermediul oficiului poștal cu nr.DS8001319660AS, în cancelaria Procuraturii Generale a RM a fost înregistrată cererea prealabilă, plângerea cet. Denis Russu în legătură cu pretinsa ducere în eroare a opiniei publice prin comunicatul de presă întocmit de PCCOCS la 20 decembrie 2021.

Astfel, la 17 ianuarie 2022 cu nr.R-124 al Penitenciarului nr.13 - Chișinău, Denis Russu a fost înștiințat cu scrisoarea nr.22-44/18-47 din 11 ianuarie 2022, emisă de către procuror-șef interimar al Secției reprezentare în procedurile non-penale și implementare CEDO, Oleg Gavriliță cu privire la transmiterea materialelor pentru examinare în adresa dlui Sergiu Russu, procuror-șef interimar al Procuraturii pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale. Prin urmare, la 18 februarie 2022 cu nr.226 al Penitenciarului nr.17 - Rezina, readresată prin scrisoarea nr.R-377 din 14 februarie 2022 al IP-13 Chișinău, cet. Denis Russu a fost înștiințat cu scrisoare nr.18-53/14-1348 din 04 februarie 2022, emisă de către adjunctul-interimar al procurorului-șef al Procuraturii PCCOCS, Sergiu Brigai, prin care temeuri de admitere a cererii înaintate de către Denis Russu nu au fost stabilite: „,...ca

rezultat a examinării, vă informăm că textul comunicatului de presă nu face referire la numele persoanelor sau alte date personale, care ar contribui la afectarea principiului prezumpției nevinovăției, prin raportare la art.21 și 20 din Constituție ...”.

A menționat că, nefiind de acord cu rezultatele examinării cererii prealabile (plângerii) declarată de cet. Denis Russu în modul și ordinea prevăzută de art.15-16 din Legea nr.64 din 23 aprilie 2010 cu privire la libertatea de exprimare, în colaborare cu art.19 Cod administrativ - la 21 februarie 2022 cu nr. de înregistrare 564 în adresa Procuraturii Generale a Republicii Moldova a fost înaintată cererea prealabilă depusă de avocatul Aliona Dragomir în numele și interesele cet. Denis Russu, acțiunea înaintată împotriva răspunsului nr.18-53/14-1348 din 4 februarie 2022 emis de către adjunctul-interimar al procurorului-șef al Procuraturii PCCOCS, Sergiu Brigai pe marginea examinării cerințelor concretizate în cererea înregistrată în Procuratura Generală în legătura cu pretinsa ducere în eroare a opiniei publice prin comunicatul de presă întocmit de PCCOCS la 20 decembrie 2021.

Ca urmare, la 10 martie 2022 cu nr.18-53/14-2443 în rezultatul examinării cererii prealabile a fost emis un răspuns de către procurorul-șef interimar al Procuraturii pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, Sergiu Russu, prin care în rezultatul examinării celor invocate în cererea prealabilă prezentată, prin raportare la art.21 și 20 din Constituție, vă comunic că, Procuratura asigură dreptul părților din dosarele investigate la prezumția nevinovăției și accesul liber la justiție... Mai mult, menționăm expresiv verbis faptul că comunicatul de presă al instituției nu a indicat numele cărorva persoane inclusiv și a persoanei pe care o reprezentați. Reamintim și comunicarea publică pe dosar din afara comunicatelor de presă emise de procuratură, prin care au fost reflectate date despre caz. Într-un context mai larg, ținem să menționăm faptul că mediatizarea dosarului în care figurează clientul Dvs. a avut la bază testul proporționalității publicării în presă a activității procuraturii în această cauză în raport cu următoarele aspecte... E un comunicat de presă, scris în limbaj accesibil publicului larg, dar și obligator în raport cu cerințele transparenței activității autorităților publice... Prin urmare, limbajul comunicatului de presă al PCCOCS nu a distorsionat cele stabilite în actul judecătoresc, scopul unui astfel de instrument de comunicare fiind informarea publicului larg prin transmiterea datelor bazice relevante subiectului, fără formulări tehnice sau formulări mai puțin folosite în limbajul uzual mediatic „examinarea îndelungată” - exprimarea acestui punct de vedere al Procuraturii este bazată pe multiplele cereri formulate de către inculpați, inclusiv de recuzare a judecătorilor și de strămutare a cauzei penale. În concluzie, temei de admitere a cererii înaintate nu au fost stabilite.

Avocatul Aliona Dragomir, în interesele lui Russu Denis a afirmat că, este evident că, nu sunt de acord cu rezultatele examinării cererii prealabile. Mai mult, poziția Procuraturii PCCOCS o consideră ca una ilegală și neîntemeiată în modul și ordinea prevăzută de Legea nr.64 din 23 aprilie 2010 cu privire la libertatea de exprimare. A făcut trimitere la art.7 al Legii nr.64 din 23 aprilie 2010 cu privire la libertatea de exprimare și a indicat că, având în vedere neconcordanțele din comunicatul de presă cu evenimentele concrete descrise în sentința din 10 iunie 2016 și decizia din 17 decembrie 2021, precum și pentru ce anume reclamantul Russu Denis a fost condamnat, ultimul a depus cerere prealabilă, iar în motivare a fost declarat că, Russu Denis și alții, niciodată nu au fost trași la răspunderea penală în baza art.282 Cod penal (organizarea unei formațiuni paramilitare ilegale sau participarea la ea), și

anume ceea ce procurorii au încercat să transmită publicului prin sintagma lor „Procurorii menționează faptul că anterior cei patru activau în cadrul unei structuri paramilitare”.

A notat că, conform materialelor acușării și materialelor dosarului penal nr.2014028075 din 30 mai 2014, acest lucru nici măcar nu a fost invocat în anchetă. Și până la momentul actual nu există nici o hotărâre judecătorească irevocabilă, pe marginea acestor acușări. Mai mult, poziția Procuraturii PCCOCS, care la momentul actual nu a fost confirmată prin decizia definitivă judecătorească și care este o concluzie falsă, a fost transmisă în adresa mass-mediei: „Examinarea îndelungată a procesului a fost determinată de încercările inculpaților de a induce în eroare autoritatea judecătorească, prin negarea vinovăției lor și administrarea unor probe artificiale”. A susținut că, din cauza unor astfel de declarații false, care au fost republicate de toate canalele de știri ale Republicii Moldova, procurorii din cadrul Procuraturii PCCOCS, au încercat să influențeze opinia publică și să facă presiuni asupra judecătorilor Curții Supreme de Justiție, care în continuare ar trebui să emite decizia în acest caz. A făcut referire la art.12 al Legii sus menționate și a indicat că, onoarea, demnitatea și reputația sunt atribute fundamentale ale omului și fără protecția lor nu putem concepe protecția omului în societate sau, altfel spus, a valorilor fundamentale ale societății. Onoarea este, în primul rând, aprecierea societății dată personalității, deci, depinde foarte mult de principiile morale impregnate în conștiința comunității sociale. Lezarea onoarei presupune că reclamantul simte (sau consideră potențial posibilă) schimbarea opiniei societății despre sine. E vorba de o discreditare a omului în fața opiniei publice. Aceasta este accepțiunea în care sunt utilizate în practică articolele pertinente din legislația civilă. În ceea ce privește demnitatea, aceasta este definită de majoritatea teoreticienilor ca „autoaprecierea personalității bazată pe aprecierea ei de către societate”. Demnitatea este o noțiune foarte largă, bogată în conținut și prin natura sa, profund dialectică. În teoria eticii demnitatea este determinată ca o categorie a conștiinței morale ce exprimă concepția despre valoarea fiecărui om ca o personalitate morală, de asemenea, o categorie a eticii, care înseamnă o atitudine morală deosebită a omului față de sine însuși și atitudinea societății, a statului și a altor comunități față de el, în care se recunoaște valoarea personalității. Spre deosebire de onoare, demnitatea nu este pur și simplu aprecierea corespunderii personalității și a faptelor sale, normelor sociale (morale), dar este în primul rând perceperea de către persoană a valorii sale ca om în general (demnitate umană), ca o personalitate concretă (demnitate personală), ca un profesionist.

A precizat că, dreptul la onoare și demnitate reprezintă un drept fundamental. Deși Constituția Republicii Moldova nu consacră acestui drept un articol aparte, art.32 alin.(2) al Constituției prevede că „libertatea exprimării nu poate prejudicia onoarea, demnitatea sau dreptul altei persoane la viziune proprie”. Această stipulație presupune egalitatea dreptului la onoare și demnitate cu dreptul la libera exprimare, adică garantarea acestuia la nivelul unui drept fundamental, cel puțin atunci când intră în contradicție cu dreptul (fundamental) la libera exprimare. Mai mult, dreptul la exprimare este fundamental până în momentul când este lezat dreptul la onoare și demnitate. Când aceasta se întâmplă, nu mai există dreptul la exprimare. Astfel, problematica apărării onoarei, demnității și reputației profesionale rămâne a fi deosebit de complexă, fiind marcată de imposibilitatea elaborării unor norme care să permită maximum de obiectivitate și echitate în aplicarea lor.

A nuanțat că, prezintă dificultate stabilirea unei granițe echitabile între dreptul la libera exprimare și dreptul la onoare, demnitate și reputație profesională. Democratizarea continuă

a societății impune realizarea unei concilierii între aceste drepturi, astfel încât protecția dreptului la onoare, demnitate și reputație profesională să nu afecteze substanțial libertatea de exprimare și să nu-i amenințe calitatea de fundament al societății democratice. Pentru a asigura finalitate, este necesar a aplica regulile stabilite prin jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului drept criterii pentru aprecierea legitimității restrângerii libertății de exprimare. A făcut referire la art.7 alin.(1), (2) lit.a), 17 alin.(1) lit.a), b), 19 alin.(1), (2) al Legii cu privire la libertatea de exprimare nr.64 din 23 aprilie 2010, Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție a Republicii Moldova nr.7 din 24 decembrie 2012, completat cu Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție a Republicii Moldova nr.24 din 16 octombrie 2017 și, astfel, prin prezenta cerere, reclamantul a solicitat repararea prejudiciului cauzat, în mărime de 5 000 lei, pentru prejudiciului material pretins, având în vedere recuperarea achitărilor avocatului pentru asistența juridică prin contract; și respectiv, pentru apărarea onoarei și demnității prin răspândirea informației false, repararea prejudiciului moral, în mărime de 10 000 pentru suferințele fizice și psihice.

În ceea ce privește prevederile art.117-119 Cod de procedură civilă, și respectiv prevederile art.18 din Legea cu privire la libertatea de exprimare, prin probe care se confirmă argumentele invocate, a menționat următoarele: - La data de 20 decembrie 2021 privind comunicatul de presă al Procuraturii PCCOCS, intitulat „Pedepse de 25 ani închisoare și detenție pe viață pentru atacatorii încasatorilor unei bănci, la intrarea unei centru comercial, la 30 mai 2014”, a fost răspândită informație falsă care nu se bazează pe un substrat factologic suficient. - Astfel, conform art.15 alin.(1) din Legea cu privire la libertatea de exprimare, persoana care se consideră defăimată poate solicita, prin cerere prealabilă, autorului informației care a răspândit-o rectificarea sau dezmințirea informației defăimătoare, acordarea dreptului la replică sau exprimarea scuzelor și compensarea prejudiciului cauzat. - Având în vedere neconcordanțele din comunicatul de presă cu evenimentele concrete descrise în sentința din 10 iunie 2016 și decizia din 17 decembrie 2021, precum și pentru ce anume reclamantul Russu Denis a fost condamnat, ultimul a depus cerere prealabilă. - În motivare a fost declarat că, Russu Denis și alții, niciodată nu au fost trași la răspundere penală în baza art.282 din Cod penal (organizarea unei formațiuni paramilitare ilegale sau participarea la ea), și anume ceea ce procurorii au încercat să 7 transmită publicului prin sintagma lor „Procurorii menționează faptul că anterior cei patru activau în cadrul unei structuri paramilitare”.

Conform materialelor acuzării și materialelor dosarului penal nr.2014028075 din 30 mai 2014, acest lucru nici măcar nu a fost invocat în anchetă. Și până la momentul actual nu există nici o hotărâre judecătorească irevocabilă, pe marginea acestor acuzări. - Mai mult, poziția Procuraturii PCCOCS, care la momentul actual nu a fost confirmată prin decizia definitivă judecătorească și care este o concluzie falsă, a fost transmisă în adresa mass-mediei: „Examinarea îndelungată a procesului a fost determinată de încercările inculpaților de a induce în eroare autoritatea judecătorească, prin negarea vinovăției lor și administrarea unor probe artificiale”. - Din cauza unor astfel de declarații false, care au fost republicate de toate canalele de știri în Republica Moldova, procurorii în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, au încercat să influențeze opinia publică și să facă presiuni asupra judecătorilor Curții Supreme de Justiție, care în continuare ar trebui să emite decizia definitivă în acest caz. - Prin răspunsul nr.18-53/14-1348 din 04 februarie 2022, emis de către adjunctul interimar al procurorului-șef al PCCOCS, Sergiu Brigai, cât și

prin răspunsul nr.18-53/14- 2443 din 10 martie 2022, procuror-șef al PCCOCS, Sergiu Russu, nu au fost stabilite temeiuri de admitere a cererii înaintate. Ar trebui de menționat că, persoana interesată poate înainta o asemenea acțiune și în caz dacă în comunicare (publicație) nu sunt indicate numele de familie și denumirea concretă ale persoanelor la care se referă, însă din conținutul ei scriptic există indicii prin care se poate determina în mod indubitabil la cine se referă.

Prin urmare, avocatul Aliona Dragomir, în interesele lui Denis Russu a solicitat constatarea faptului că informația la care se referă la prezenta acțiune este falsă și nu se bazează pe un substrat factologic suficient, cu obligarea Procuraturii P.C.C.O.C.S. să efectueze, după caz, rectificarea sau dezmințirea informației defăimătoare, acordarea dreptului la replică reclamantului Russu Denis și exprimarea scuzelor cu compensarea prejudiciilor cauzate; încasarea din contul pârâtului P.C.C.O.C.S. în folosul lui Russu Denis, compensație bănească privind repararea prejudiciului cauzat, în mărime de 5 000 lei, pentru prejudiciul material pretins, având în vedere recuperarea achitărilor avocatului pentru asistență juridică prin contract și, respectiv, pentru apărarea onoarei și demnității prin răspândirea informației false; repararea prejudiciului moral, în mărime de 10 000 lei, pentru suferințele fizice și psihice; și obligarea pârâtului în publicarea unei dezmințiri, cu dispunerea dezmințirii relatărilor false și defăimătoare, indicând dispozitivul hotărârii textul dezmințirii. În drept, acțiunea reclamantului Russu Denis a fost întemeiată pe prevederile art.art.6, 8, 10, 13 CEDO, art.art.20, 21, 24, 26, 28, 32 din Constituție, art.16 Cod civil, art.art.166- 167 Cod de procedură civilă în colaborare cu prevederile Legii cu privire la libertatea de exprimare nr.64 din 23 aprilie 2010.

Poziția instanței de fond:

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 4 aprilie 2025, s-a respins cererea de chemare în judecată, înaintată de Denis Russu către Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și cauze Speciale cu privire la defăimare, constatarea ca fiind falsă informația din comunicatul de presă, obligarea rectificării sau dezmințirii informației defăimătoare, acordarea dreptului la replică și exprimarea scuzelor, repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată, ca neîntemeiată.

Solicitarea apelantului:

Invocând dezacordul cu soluția primei instanțe, la 7 aprilie 2025, avocatul Aliona Dragomir, în interesele lui Denis Russu, a depus apel nemotivat împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Central din 4 aprilie 2025.

Argumentele părților:

În motivarea cererii de apel reprezentantul apelantului a indicat, că informațiile necorespunzătoare realității, care au caracter defăimător, urmează a fi dezmințite, independent de faptul dacă sunt expuse într-o formă brutală, ofensatoare sau destul de decentă. Prin urmare, consider că intenția pârâtului în prezența speță, cuprinde știința că el a săvârșit o asemenea acțiune privind răspândirea informației defăimătoare, anume pentru a crea o stare de pericol și stres pentru reclamantul.

La caz, reclamantul Denis Russu a solicitat restabilirea drepturilor sale legitime, încălcate de pârâtul Procuratura (P.C.C.O.C.S.) printr-un comunicat de presă transmis

reprezentanților mass-mediei, deoarece informația publicată era bazată pe fapte în esență false, iar prin cererea de chemare în judecată, a fost indicată exact relatările cu privire la fapte a căror dezmințire s-a solicitat și textul dezmințirii cu judecățile de valoare fără substrat factologic suficient. 9.

A opinat, că instanța de judecată era obligată ca, în afara temeiurilor invocate și cerințelor formulate de reclamant, să examineze întreaga cauză sub toate aspectele, ceea ce n-a avut loc, de asemenea consideră neîntemeiată concluzia instanței de fond, privind respingerea acțiunii, or, în cazul dat, această concluzie este una pripită și nefondată.

Ba mai mult, la adoptarea soluției sale instanța de fond era obligată să ofere răspunsuri la toate întrebările reclamantului, acordând părților care a formulat-o, posibilitatea de a ști dacă acest mijloc de apărare a fost neglijat sau respins.

De asemenea, la examinarea acțiunii civile instanța de judecată era obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți.

A remarcat faptul, că autoritățile, mereu urmează să întreprindă măsuri pentru a constata ce s-a întâmplat în fapt și nu ar trebui să se bazeze pe concluzii pripite și nefondate în adoptarea deciziilor sale în vederea respingerii acțiunii. Orice deficiență a investigației care subminează capacitatea de a stabili toate circumstanțele cauzei și persoanele responsabile, riscă să nu corespundă acestui standard. Același standard este aplicabil inclusiv în cazul angajaților organelor de stat care acționează cu titlu oficial.

Având în vedere neconcordanțele din comunicatul de presă a pîrîtului (PCCOCS) cu evenimentele concrete descrise în sentința din 10.06.2016 și decizia Curții de Apel Chișinău din 17.12.2021, precum și pentru ce anume reclamantul Denis Russu a fost condamnat, ultimul a depus cerere de chemare în judecată, respectând procedura extrajudiciară. Din cauza unor astfel de declarații false, care au fost republicate de toate canalele de știri ale Republicii Moldova, reputația reclamantului a fost jignită, influențând opinia publică privind apartenența reclamantului la niște structuri paramilitare etc.

Consideră, că instanța de fond era obligată să țină cont și de tonul echilibrat al informației difuzate în presă de pîrât - Procuratura (P.C.C.O.C.S.) examinând cu atenția toate probele prezentate și raporturi juridice, prin care reclamantul s-a dovedit faptul că informația prezentată nu corespunde adevărului, fiind una falsă.

La caz, consideră că soluția adoptată în cauză este una părtinitoare și unilaterală, astfel la examinarea materialului cauzei nominalizate, instanța de fond, nu a avut un rol activ și nu a luat toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă, a circumstanțelor cauzei pentru stabilirea adevărului.

De asemenea, examinând cauza civilă în fond, instanța nu a oferit răspuns la toate întrebările reclamantului, adică, nu și-a îndeplinit obligațiile corespunzător, prin ce s-au încălcat prevederile art. 1 CEDO și anume obligația generală a statului de a recunoaște oricărei persoane aflate sub jurisdicția sa, drepturile și libertățile definite de Convenție, limitându-i petiționarilor accesul la apărarea efectivă a drepturilor sale fundamentale, prevăzute de art. 6 CEDO și respectiv de art. 8 al CEDO.

Termenul de declarare a apelului:

În conformitate cu prevederile art. 362 alin. (1) din Codul de procedură civilă, termenul de declarare a apelului este de 30 de zile de la data pronunțării dispozitivului hotărârii, dacă legea nu prevede altfel.

În acest context, având în vedere că dispozitivul hotărârii Judecătorei Chișinău, sediul Centru a fost pronunțat la 4 aprilie 2025, iar cererea de apel a fost depusă la 7 aprilie 2025, Colegiul judiciar constată că aceasta a fost declarată în termen.

Poziția părților în ședința de apel:

În ședința instanței de apel apelantul Denis Russu,(prin intermediul videoconferinței) a susținut motivele invocate în cererea de apel și a solicitat admiterea acesteia în sensul formulat.

Reprezentantul Procuraturii pentru Combaterea Criminalității Organizate și cauze Speciale, Emil Gaitur a solicitat respingerea apelului și menținerea hotărârii instanței de fond.

Aprecierea instanței de apel:

Analizând legalitatea și temeinicia hotărârii atacate, prin prisma argumentelor invocate de participanții la proces și a materialelor din dosar, Colegiul consideră apelul declarat drept neîntemeiat și care urmează a fi respins, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 385 lit. a) Cod de procedură civilă, instanța de apel, după ce judecă apelul, este în drept să respingă apelul și să mențină hotărârea primei instanțe.

În temeiul art. 240 alin.(1) CPC, la deliberarea hotărârii, instanța judecătorească apreciază probele, determină circumstanțele care au importanță pentru soluționarea pricinilor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părți, legea aplicabilă soluționării pricinii și admisibilitatea acțiunii.

În acord cu prevederile art. 239 CPC, hotărârea judecătorească trebuie să fie legală și întemeiată. Instanța își întemeiază hotărârea numai pe circumstanțele constatate nemijlocit de instanță și pe probele cercetate în ședință de judecată.

Din conținutul celor relatate Colegiul reține că, sarcina instanței de apel derivă reieșind din dispozițiile art. 373 alin.(1), (2), (5) CPC, în condițiile în care instanța de fond a soluționat fondul cauzei, cu expunerea argumentelor în vederea admiterii sau respingerii acțiunii în raport cu concluziile reținute de către aceasta.

Colegiul reține că instanța de apel, potrivit regulilor unui proces echitabil, reținându-se rolul determinant al concluziilor sale, are obligația să examineze efectiv problemele esențiale care îi sunt supuse aprecierii și să nu se limiteze la însușirea motivelor instanței inferioare (Hirro Balani c.Spaniei, nr.18064/91 din 09.12.1994 §27; Georgiadis c. Greciei nr.21522/93 din 29.05.1997 §43).

Potrivit recomandărilor avizului nr.11 din 2008 al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni (CCJE) în atenția Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei privind calitatea hotărârilor judecătorești, o motivație și o analiză clară sunt cerințele fundamentale ale hotărârilor judecătorești și un aspect important al dreptului la un proces echitabil. Pentru a răspunde cerințelor procesului echitabil, motivarea ar trebui să evidențieze, că judecătorul a examinat cu adevărat chestiunile esențiale ce iau fost prezentate.

Instanța de apel menționează că, art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului garantează dreptul justițiabilului la o hotărâre motivată sub aspectul instituirii obligației

instanțelor de judecată de a-și argumenta hotărârile adoptate din perspectiva unei analize ample a circumstanțelor pricinii. Îndatorirea de a motiva coerent și unitar hotărârea sub aspectul tuturor cererilor, fără a exista contradicții între motivare și dispozitiv, constituie o garanție pentru justițiabili, în fața eventualului arbitrar judiciar, fiind singurul mijloc prin care se dă posibilitatea de a putea exercita un eficient control judiciar.

Potrivit art. 117 alin. (1), (2) CPC, probe în cauze civile sunt elementele de fapt, dobândite în modul prevăzut de lege, care servesc la constatarea circumstanțelor ce justifică pretențiile și obiecțiile părților, precum și altor circumstanțe importante pentru justa soluționare a cauzei. În calitate de probe în cauze civile se admit elementele de fapt constatate din explicațiile părților și ale altor persoane interesate în soluționarea cauzei, din depozițiile martorilor, din înscrisuri, probe materiale, înregistrări audio-video, din concluziile experților.

În acord cu art.118 alin.(1) CPC, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

În corespundere cu art.121 CPC, instanța judecătorească reține spre examinare și cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existența sau inexistența de circumstanțe, importante pentru soluționarea justă a cazului.

În conformitate cu art.130 alin.(1)-(4) CPC, instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul și interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege. Nici un fel de probe nu au pentru instanța judecătorească o forță probantă prestabilită fără aprecierea lor. Fiecare probă se apreciază de instanță privitor la relevanța, admisibilitatea, veridicitatea ei, iar toate probele în ansamblu, privitor la legătura lor reciprocă și suficiența pentru soluționarea cauzei. Ca rezultat al aprecierii probelor, instanța judecătorească este obligată să reflecte în hotărâre motivele concluziilor sale privind admiterea unor probe și respingerea altor probe, precum și argumentarea preferinței unor probe față de altele.

Colegiul judiciar învederează că, din conținutul pretențiilor formulate de către Denis Russu obiectul acțiunii îl constituie obligarea pârâtului Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale (P.C.C.O.C.S.) - în urma constatării faptului că informația din comunicatul de presă întocmit de P.C.C.O.C.S. la 20 decembrie 2021 este falsă și nu se bazează pe un substrat factologic suficient - la rectificarea sau dezmințirea informației defăimătoare, acordarea dreptului la replică lui Russu Denis și exprimarea scuzelor, cu compensarea prejudiciilor cauzate.

Materialele cauzei atestă faptul, că comunicatul de presă vizat în prezentul litigiu a fost publicat la 20 decembrie 2021, pe pagina web oficială www.procuratura.md al Procuraturii pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale (P.C.C.O.C.S.).

Astfel, la 20 decembrie 2021, pe pagina web oficială al Procuraturii pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale (P.C.C.O.C.S.) a fost publicat comunicatul de presă, după cum urmează: „Pedepse de 25 ani închisoare și detenție pe viață pentru atacatorii încasatorilor unei bănci, la intrarea unei centru comercial, la 30 mai 2014. Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale (PCCOCS) anunță despre admiterea de către Curtea de Apel Chișinău a argumentelor procurorilor privind necesitatea înăsprii pedepsei față de atacatorii automobilului unei bănci comerciale, care sosise să încaseze banii,

în fața unui centru comercial din sectorul Râșcani din Chișinău, în data de 30 mai 2014. Contestările au fost depuse în anul 2016, atunci când procurorii solicitaseră pedepse mai aspre pentru cei patru atacatori, care inițial au fost condamnați la pedepse cuprinse între 13 și 24 ani închisoare. Acum, urmare a reprezentării acuzării de stat de către Procuratura de Circumscripție Chișinău, instanța de apel a satisfăcut demersurile procurorilor, iar pedepsele inculpaților le-au fost schimbate în altele mai dure: doi bărbați au fost condamnați la detenție pe viață, inclusiv liderul grupului infracțional, iar alții doi - la 25 ani închisoare. Procurorii menționează faptul că anterior cei patru activau în cadrul unei structuri paramilitare, iar infracțiunea pentru care au fost condamnați au comis-o cu deosebită cruzime. Examinarea îndelungată a procesului a fost determinată de încercările inculpaților de a induce în eroare autoritatea judecătorească, prin negarea vinovăției lor și administrarea unor probe artificiale. Cu titlu de reamintire, comunicăm faptul că în timpul jafului au fost trase peste 40 de focuri dintr-un pistol-mitralieră, iar automobilul folosit la comiterea infracțiunii a fost abandonat și ulterior incendiat. Infracțiunea s-a soldat cu moartea șoferului automobilului atacat, rănirea a doi încasatori și un prejudiciu material de peste 1,5 milioane lei. Potrivit actului judecătoresc, cei patru sunt obligați să întoarcă pagubele provocate. Notă: Decizia instanței de apel este definitivă și executorie, însă cu drept de atac la Curtea Supremă de Justiție. Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale 20 decembrie 2021....” (f.d.19, vol.I),

În acord cu art. 2 din Legea cu privire la libertatea de exprimare nr. 64 din 23 aprilie 2010, termenii și expresiile utilizate în prezenta lege au următoarele semnificații: defăimare – răspândire a informației false care lezează onoarea, demnitatea și/sau reputația profesională a persoanei; răspândire a informației – proces de transmitere a informației către alte persoane (cel puțin către o persoană, exceptând persoana lezată); informație – orice expunere de fapt, opinie sau idee sub formă de text, sunet și/sau imagine; fapt – eveniment, proces sau fenomen care a avut sau are loc în condiții concrete de loc și timp și a cărui veridicitate poate fi dovedită; judecată de valoare – opinie, comentariu, teorie sau idee care reflectă atitudinea față de un fapt, a cărei veridicitate este imposibil de dovedit; judecată de valoare fără substrat factologic suficient – judecată de valoare care se bazează pe fapte care nu au avut loc sau pe fapte care au avut loc, dar a căror expunere este denaturată până la falsitate.

Potrivit art. 7 alin. (1), (2) din Legea cu privire la libertatea de exprimare nr. 64 din 23 aprilie 2010, orice persoană are dreptul la apărarea onoarei, demnității și reputației sale profesionale lezate prin răspândirea relatărilor false cu privire la fapte, a judecăților de valoare fără substrat factologic suficient sau prin injurie. Persoana lezată prin răspândirea unor relatări cu privire la fapte poate fi restabilită în drepturi dacă informația cumulează următoarele condiții: a) este falsă; b) este defăimătoare; c) permite identificarea persoanei vizate de informație.

Conform art. 24 alin. (1), (2) al aceluiași act normativ, reclamantul trebuie să dovedească următoarele: a) pârâtul a răspândit informația; b) informația îl vizează și este defăimătoare; c) informația constituie o relatare cu privire la fapte și este în esență falsă; sau d) judecata de valoare nu se bazează pe un substrat factologic suficient; e) existența și quantumul prejudiciului cauzat. Pârâtul trebuie să dovedească următoarele: a) informația nu este defăimătoare și/sau nu îl vizează pe reclamant; b) informația constituie o judecată de valoare care se bazează pe un substrat factologic suficient; c) la momentul răspândirii informației, deși a luat toate măsurile de diligență, nu putea ști că prin acțiunile sale contribuie la

răspândirea relatărilor false cu privire la fapte sau a judecăților de valoare fără substrat factologic suficient; d) informația răspândită este de interes public.

În context, Completul de judecată atestă că prevederile art. 7 alin. (1) din Legea cu privire la libertatea de exprimare nr. 64 din 23 aprilie 2010, clarifică sfera de aplicare a articolului, astfel încât norma nominalizată diferențiază trei tipuri de lezare a onoarei, demnității sau reputației profesionale care cad sub incidența acestuia: a) răspândirea relatărilor false cu privire la fapte; b) răspândirea judecăților de valoare fără substrat factologic suficient și c) injuria. La prima categorie de informație, și anume răspândirea relatărilor false cu privire la fapte, se referă art. 7 alin. (2) din legea dată. Relatarea cu privire la fapte, adică comunicarea despre un eveniment, proces, fenomen care a avut loc în trecut sau are loc în prezent în condiții concrete de loc și timp, poate fi atât adevărată, cât și falsă. În cazul în care nu corespunde realității și lezează onoarea, demnitatea și reputația profesională a unei persoane, răspânditorul informației este pasibil de răspundere juridică.

Din analiza dată, se observă că răspânditorul informației va fi pasibil de răspundere juridică în cazul în care informația este falsă, este defăimătoare și permite identificarea persoanei vizate de informație. Restabilirea persoanei în drepturi se va face doar dacă s-a constatat că informația este falsă. Verificarea trebuie să se facă în raport cu momentul răspândirii acesteia.

În acord cu art. 24 alin.(1) Legii cu privire la libertatea de exprimare, reclamantul trebuie să dovedească următoarele: a) pîrîtul a răspîndit informația; b) informația îl vizează și este defăimătoare; c) informația constituie o relatare cu privire la fapte și este în esență falsă; sau d) judecata de valoare nu se bazează pe un substrat factologic suficient; e) existența și cuantumul prejudiciului cauzat”, iar potrivit alin.(2) articolului indicat ” pîrîtul trebuie să dovedească următoarele: a) informația nu este defăimătoare și/sau nu îl vizează pe reclamant; b) informația constituie o judecată de valoare care se bazează pe un substrat factologic suficient; c) la momentul răspîndirii informației, deși a luat toate măsurile de diligență, nu putea ști că prin acțiunile sale contribuie la răspîndirea relatărilor false cu privire la fapte sau a judecăților de valoare fără substrat factologic suficient; d) informația răspîndită este de interes public.

Astfel, raportând circumstanțele stabilite la normele legale ce guvernează speța, Colegiul Civil, comercial și de contencios administrative consideră că soluția fondului este justă, fiind bazată pe interpretarea și aplicarea corectă a dispozițiilor legale, precum și pe cercetarea obiectivă a materialelor dosarului, situație ce impune menținerea actului judecătoresc contestat.

În interpretarea corectă a normelor legale enunțate, se înțelege că onoarea este un sentiment complex, determinat de percepția pe care fiecare persoană o are despre demnitatea sa, în timp ce reputația înseamnă felul în care o persoană este considerată în societate și este dobândită prin modul exemplar în care persoana se comportă în societate.

Respectiv, orice atingere adusă demnității și reputației persoanei, o expune pe aceasta excluderii într-o măsură mai mare sau mai mică din sfera relațiilor sociale, iar lezarea onoarei presupune că persoana simte schimbarea opiniei societății despre sine.

La acest subiect, Colegiul civil reține și faptul că persoana care se consideră lezată poate solicita rectificarea sau dezmințirea informației, precum și repararea prejudiciului moral și material cauzat, iar restabilirea persoanei în drepturi poate fi făcută numai în cazul în care s-a constatat cu certitudine că informația este falsă. Aspectul defăimător al informației

nu se prezumă, iar persoana care se consideră lezată urmează și are obligația să dovedească că a suferit o atingere a personalității, a reputației profesionale.

Colegiul civil reține că, reclamantul-apelant Denis Russu a susținut, că prin comunicatul de presă publicat la 20 decembrie 2021 de către pârâtul-intimat, i-a fost lezată onoarea și reputația profesională, susținând, în esență, că poziția Procuraturii PCCOCS, care la momentul actul nu a fost confirmată prin decizia definitivă judecătorească și care este o concluzie falsă a fost transmisă în adresa mass-mediei „examinarea îndelungată a procesului a fost determinată de încercările inculpaților de a induce în eroare autoritatea judecătorească, prin negarea vinovăției lor și administrarea unor probe artificiale”. Din cauza unor astfel de declarații false, care au fost republicate de toate canalele de știri ale Republicii Moldova, procurorii din cadrul Procuraturii PCCOCS au încercat să influențeze opinia publică și să facă presiuni asupra judecătorilor Curții Supreme de Justiție, care în continuare ar trebui să emită decizia în acest caz.

Colegiul menționează că în conformitate cu art. 10 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și art. 3 din Legea nr. 64/2010, dreptul la libertatea de exprimare este garantat, incluzând și exprimarea unor opinii sau informații critice ori ofensatoare, cu condiția respectării limitelor legale.

Simpla reflectare prin comunicatul de presă din 20 decembrie 2021 de către PCCOCS a deciziei Curții de Apel Chișinău nu constituie o abatere legislativă, ci, dimpotrivă, o obligație pozitivă a Procuraturii, ca și autoritate publică autonomă - subiect al Legii 39/2008 privind transparența în procesul decizional, care o definește ca fiind „oferirea, în vederea informării în mod deschis și explicit, de către autoritățile publice [...] a tuturor informațiilor privind activitatea lor.” În context, transparența este percepută ca un instrument cheie pentru sporirea încrederii în sectorul public - la caz, în Procuratură.

Mai mult decât atât, prin prisma art. 10 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, după cum a explicat Curtea în cauza *Morice vs. Franța* în 2015, „[l]ibertatea de exprimare constituie una dintre temeliile esențiale ale unei societăți democratice și una dintre condițiile de bază necesare pentru progresul societății și pentru realizarea de sine a fiecărui individ”. În ceea ce privește statutul de procuror în raport cu comunicarea cu presa, Curtea a remarcat că acestuia îi este conferit un rol primordial la înfăptuirea justiției. Procurorul, deci, are datoria garantării libertăților individuale și a preeminenței dreptului, prin contribuirea procurorului la buna înfăptuire a justiției, iar astfel - la încrederea în justiție. Coraportat la lista de prevederi legale și regulamentare precitate, această datorie a procurorului urmează să fie reflectată în presă, îndeosebi în cauzele penale de rezonanță socială sporită.

În contextul hotărârii CEDO precitate, sub rezerva respectării prevederilor alineatului 2 din Articolul 10 al Convenției, acest principiu se aplică nu numai „informațiilor” sau „ideilor” care sunt primite în mod favorabil sau privite drept inofensive sau cu indiferență, ci și celor care sunt ofensatoare, socante sau deranjante. Deși Convenția protejează chiar și judecățile de valoare cu baze faptice suficiente, acest aspect excede comunicatului de presă al PCCOCS. Cu toate acestea, obiecțiile și insatisfacția apelantului cu privire la unele aspecte ale comunicatului, care nu rezonază cu propria părere nu sunt în măsură să constituie o încălcare a onoarei și demnității acestuia.

Așadar, Colegiul civil, în acord cu poziția primei instanțe, respinge susținerea reclamantului/apelant Denis Russu privind caracterul defăimător al acestui comunicat de presă. Or, din textul și conținutul comunicatului de presă publicat la 20 decembrie 2021

coraportat la libertatea de exprimare al unei autorități publice, la caz, PCCOCS nu se atestă vreo lezare a onoarei și demnității reclamantului.

Astfel, comunicatul de presă din 20 decembrie 2021, pe pagina web oficială al Procuraturii pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale (P.C.C.O.C.S.) atestă o transparență clară și a fost publicat atât după terminarea urmăririi penale și după pronunțarea sentinței Judecătoriei Centru, mun.Chișinău din 10 iunie 2016, cât și nemijlocit după emiterea și publicarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 17 decembrie 2021, ceea ce denotă, fără echivoc, și respectarea prezumției nevinovăției reclamantului, la caz, nefiind menționate numele și prenumele său.

Colegiul nu poate reține argumentele apelantului că soluția adoptată în cauză este una părtinitoare și unilaterală, astfel la examinarea materialului cauzei nominalizate, instanța de fond, nu a avut un rol activ și nu a luat toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă, a circumstanțelor cauzei pentru stabilirea adevărului.Or, apelantul nu indică ce act procesual ar fi fost omis, nu arată ce probă relevantă nu ar fi fost administrată, cât și nu demonstrează în ce mod i-ar fi fost afectat dreptul la apărare.

A afirma că „instanța nu a avut rol activ” doar pentru că nu a preluat argumentele apelantului reprezintă o deturnare a naturii rolului active și o nesocotire a principiului imparțialității judecătorului. Rolul activ nu presupune adoptarea automată a susținerilor unei părți, ci doar crearea cadrului procesual în care fiecare parte poate administra probe și își poate prezenta punctul de vedere.

Contrar susținerii apelantului, instanța de fond a examinat întreg probatoriul administrat, inclusiv declarațiile, corespondența și înscrisurile prezentate de părți, reținând că acestea nu infirmă caracterul de judecăți de valoare al afirmațiilor, și nici nu dovedesc reaua-credință a pârâtului.

În această ordine de idei, Colegiul civil concluzionează că, în speță, criticile aduse de apelant, însoțite de argumentarea circumstanțelor de fapt ale cauzei, percepute din propriul punct de vedere, nu pot duce la admiterea apelului, ori acestea sunt lipsite de esență, evidențiind simplul fapt al dezacordului apelantului cu soluția dată de instanța de judecată.

Astfel, din considerentele menționate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru ajunge la concluzia de a respinge apelul și de a menține hotărârea primei instanțe ca întemeiată și legală.

În conformitate cu art. 385 alin.(1) lit. a), art. art. 389-390, CPC, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru,

d e c i d e :

Se respinge cererea de apel declarată de avocatul Aliona Dragomir, în interesele lui Denis Russu.

Se menține hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 4 aprilie 2025, emisă în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată, înaintată de Denis Russu către Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și cauze Speciale cu privire la defăimare, constatarea ca fiind falsă informația din comunicatul de presă, obligarea rectificării sau

dezmințirii informației defăimătoare, acordarea dreptului la replică și exprimarea scuzelor, repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată.

Decizia este definitivă din momentul pronunțării, dar poate fi atacată cu recurs la Curtea Supremă de Justiție în termen de 2 luni de la data comunicării deciziei integrale.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Arhip

Judecătorii
Corlăteanu

Diana

Ghedrovici

Nicolae